

RAJAVARTIJA - kuoleman turvaaja

Kirj. Pertti Raasu

15. Mikä vahvan lannistaa...	
16. ... se heikon vahvaksi saa uskossaan...	28
17. ... mutta mikään ei voi auttaa tyhmää ja sokeaa...	29
18. ... sillä jotkut ei huomaa laisinkaan mikä tärkeintä on ainiaan.	31
19. Heikkous on osa tietämättömän kotia...	33
20. ... ja jotkut vain joutuvat turmioon...	37
21. ... toiset tietävät: on kaikki vain ainaista oloa...	38
22. ... siinä jokainen mielensä valitkoon.	41
23. Toiset sopeutuvat ja tyytyvät...	42
24. ... mutta huono-onniset kuoleman omat ovat elämän kylvääjät.	43
25. Alkanut loppuu...	49
26. ... ja loppu alkaa vuorollaan, vain taistelu mustan aukon herruudesta ei pääty milloinkaan.	50
27. Mitä kertovatkaan tuulet ulvoessaan päällä maan?	64

15. Mikä vahvan lannistaa...

Camy joskus muinoin
katsellessaan nyt kuolevaan
hartaana oli pitkään
muistanut kuinka aikanaan
vetoomukset eivät mitkään
häntä pystyneet silloin auttamaan

ennen kuin tuli viilto viimeinen
jälkeen kiduttavien hetkien.

Nyt
mjukit sivulla rauhassa
omalla tavalla karulla
antoivat kunnioituksen seesteisen
valmiina luopumaan omastaan
vetoa lyöden
vaihtoehdoksi uskomastaan.

Kun
nousi hahmo apeinen
tultua iskun auteisen
kohtaamaan katseen lempeän
jonka viimeksi näki niin kärsivän.

- Aivan turhaan pelkäsit
sen kun nyt vapaasti katselet.
Vihollisia luulisin
on puolella toisella silti reilummin.
Vaikka miten ennen elelit
turhaa sydäntäsi nyt liikaa tuomitset.
Jälkeen minun kuitenkin
kohdannut olet monen heilurin.

Ja joukoissa molempien
pitkään vielä muisteltiin
hahmon kovan
taipuessa kyyneliin

kun sitä nyt
kovin niin puisteltiin.

16.
... se heikon vahvaksi saa uskossaan...

Oli lähdössä nöyrä
 avuton
 saattojoukko suuri
 suojissa kohtalon.

Mjukit vilkaisivat ohimennessään -
 ei ollut heidän heiniään.

Seuralaiseni
 vahva sydämeltään
 osakseen ei pahaa
 saanut ollut keltään.

Autoin hänen syliinsä hentoiseen
 kuolemasta väsyneen
 ja heitä tuin matkalla edelleen.

Erottui joukko odottajien;
 pysähtyä
 hahmo hauras halusi hetkisen -
 katsoen kirkkailla silmillään.

- Herra
 valmis olen luo valtaistuimen.
 Kiitos
 et muualle päästänyt eksymään.

Heidät jätin luo vertaisten.

- Nyt pois tässä jään
 löytänyt olet tiesi pään.

17.

... mutta mikään ei voi auttaa tyhmää ja sokeaa...

- Tuntuu olevan niin tyypillistä:
kuin oisi vain yhä enemmän
niitä jotka vähemmän etsivät väriään.

Luotsi katsoi outojen maallista rehkimistä -
kuinka loisti hehku
silmistä nälkää näkevistä.
Liekanaruista iloiten tyytyivät
he kaikkein lyhyimpään.

Kalliosta takoivat raskain vasaroin
vanhan kaavan
mukaan muotin;
ain jäykemmän tekivät hepenistä
hiessä öisinkin säihkymään.

Tihruivat mjukit nauraen
kun raatajat
liki toisiaan
horjumatta
kuin näkynä helvetistä
tahdissa lekaansa nostaen
seisoivat torjumatta
mjukien viestejä mielestään.

- Varmaankin he sitten saapuessaan
luulevat nuo onnelliset
ja kuulevat vain mitä toistavat
unohtuneet kun ovat tönimiset
parhaankin toiveen mukaan tulleen -
ajan kuluneen sitä ainoaa oikeaa varjellensa.

Löytyneet miinat tuhosimme
levyt aatteen roihujen.

- Enemmän kuin näistä uhosimme
noista toisista koukkuineen
paljon harmia huomiseen
tuovat taitajat temppujen salaisten.

18.

**... sillä jotkut ei huomaa laisinkaan
mikä tärkeintä on ainiaan.**

Kalma-Kalle huokaili uudestaan -
hiippaili väkeä
epäröiviä
portit eivät vain kiinni milloinkaan.

Joillekin ilma kevyttä oli
pelotti työ raskas
turvallista kun paksuissa vaatteissaan
suurissa vaatteissaan.

- Tätä en saa selviytymään;
hakku vain iskee kiveen.
Selkä on väärä
silmit vinot
kuoppien kätköissään.
Sitten kun kyllästyt
portille jätä
jos vain vielä
hän koossa on älyltään.

Kauas laaksoon matkattiin
täällä pienet nilkit eli.

Hän vihassaan katseli lihaiseen kumppaniin
joka rahoillaan rehenteli.

Lähellä mjukien
joukko raihnas piti majaa
pahan sanan monta taitajaa
tunteisiin vetoajaa
jotka keksivät aina vain pahempaa.

- Paljonko itseäsi auttaisit
käsiksi jos hänet saisit?
On järvi sisälläsi -
pinta jäässä tai siinä käsi;
matkalla ajatus vahvistuu
takaisin sinuun se osuu.
Usko tai et
joskus näet
miten testataan sydäntäsi
kun hän painostaan luhistuu.

Joillekin on vaikeaa
 kun kevyt on liian painavaa -
 niin oisi haikeaa
 outoa ilman ainaista marinaa.

Jos katsot tuota naapuriaan
 hänellä vain hyvää on suojanaan.
 Jos onnistuvatkin mjukit kiilaamaan
 häntä täältä vuoroin autetaan.

Niin vesi täyttää tarjanteet
 jäävät näkyviin vain harjanteet.

- On vain kaksi tunnetta ikuista -
 niitä näetkö linnastasi?

Ne kaiken sisäänsä kätkevät -
 suurimmastakin pienimmän
 vaikka muuta luuletkin kuvittelevasi.

Rakkauden ratsut sokeat
 suitsena vihan halu -
 mutta jos järjen unohdat
 ja sydämesi peität
 arpaa vain hädissäsi heität
 kun yksin horjut raunioillasi.

Kannatko voimasi näyttöön?
 Ylin kaikkeuden laulujen:
 Annatko siveltimesi
 maalaamiesi taulujen
 lähimmäisesi käyttöön?

Mutta oli muualla alavaa
 joka sattui kiinnostaa.

Portilla Kalle
 pääkalloa komenteli -
 ikioma liki peli.
 Seuralaiselleni sitten kuiskaeli:

- Jäikö hän salaman alle?
 Silmät vieläkin oudosti tutajaa.
 Noinko hän vapaana tuolla kuljeskeli -
 ilman karitsaa ?

19.

Heikkous on osa tietämättömän kotia...

Mukana seuralaiseni
 liian uteliaan
 jotenkin vain osuttiin
 maisen ryhmän ryhtyessä saarnaamaan;
 riittejä miten uudestaan
 ajatukseen auteempaan
 yhdessä hosuttiin.

Mjukit pyörivät
 heidän ympärillään hyörivät.
 Joku mjukeista luki
 näiden aatetta tuki
 tyhmä kuin ollut oisi mieleltään.

Parhaimmat saivat makeimmat naurut
 taitavimmat tunteilla pelasivat
 sanoilla pyöreillä kelasivat
 mietteitä peittivät värien hämärään -
 maisen ryhmän noin saivat syvälle itseensä
 eksymään.

- Miten on tuon rienauksen
 estää eikö sitä voi?
 Kestää vain hetken
 ja koko poppoo ilkamoi.
 Mikä on tuo voima vääryyden?

Yritin rauhoitella seuralaistani vakavaa:
 löytyi kiusaajia kaikkialta.
 Valta ajatuksen musertaa
 kun se aatteen alleen saa
 toiselta jakajalta.

Mutta tuntui jääneen
 häneltä näkemättä
 että toisen saa ääneen
 myös ilman säilän kättä.

Syvemmälle
 maisemiin syvempiin
 jossa oli
 vetävä vuona
 hämärä suoja
 pimeä luola
 jossa valoa synkkyyteen siivuttiin
 sinne matkattiin kuin tuuliseen tunneliin.

Vankeja satoja
 neuloja tyhjyyden
 seuloja menneen elämän -
 ruiskuissa lyijyä hetkiin tuskaisiin.
 Harsot mustat mjukien
 orjien voiman tylsyvän
 saivat helpolla ohjaimiin.

- Tuohon ei tarvita mjukia ollenkaan,
 jouduin vastaamaan.
 - On ihmisen vapaus valita
 mitä kahleita hän pitää yllä.
 Joskus siteen alimman
 vain huomaa rakkaimman olevan.
 Toisiaan he tarvitsevat kyllä.
 Heikkoudestaan useimmin
 tunteen löytää vahvankin
 jotta jaksaa kuolonkävelyllä.

- Eikö voimaa
 tahtoa
 läpäisemään
 riitä kuorta synkkyyden?
 Saahan nuotionkin kylmenemään
 kun märällä maalla peittää sen.

Hyväillen päätä hiipuvan nuoren
 kyynelissään hän katsoi huolissaan.
 Ollut ei valtaa
 tullut ei mistään -
 uskollaan siirtäisi suurenkin vuoren.

Aatteet pienet hullut
 olivat nuoren omiaan -
 kanssa toisten
 vertaisiaan.

- Missä luulet näiden törmäilleen -
 missä olivat he ennen tätä?
 Varjoja ovat he varjojen
 satoja omien marjojen.
 Uskotko kukintoon kauniiseen
 kun maaperä on mätä?

Ei riittäisi aika kitkeä -
 pakottaa ei voisi nöyrinkään.
 Jos kaduttaa
 olla voi sitkeä
 manata mietettä eilistään -
 etsiä aatteilleen muita teitä
 vakaata tyyliään.

Mjukit ovat ihmisten perkeleitä
 vain arvotonta pohjasakkaa.
 Aina ei taakka sankarin
 tuska tyhjän elämän
 täälläkään lakkaa.
 Norjistu ei niska väkisin
 mutta kun ei kaikkea voi poiskaan hakkaa.

- Mikään eikö heitä auta
 missään ole toivoa?
 Ainiaanko sidottu pyörään
 tuskan kiitävään;
 iätikö polttaa kuuma rauta?

Saalistaja mjukit lähenteli
 heitä oli pian kaikkialla.

'Ei oisi syytä huoleen'
 kuiskin seuralaiselleni -
 niitä joskus noinkin kaahaeli.
 'Lentävät vain muuten noin matalalla.'

Muualla oli valppauteni
 hetkessä vain kaikki meni;
 tienoo alla jyrinän hirmuisen
 lieskat päällä muotojen entisten
 kuolonkynnys kun aleni.

Nopeaan
 mjukit kuin puettuna salamaan -
 ja nuori nuokkuva
 mennyt oli menojaan.

Seuralaiseni kasvoin kalvennein
 toiselle luovutin;
 voisi muualla hän varmasti paremmin.

Hahmot kuolevaiset
 tajuttomat
 nyt vain mustan varjon ikiomat.

Olimme hetkessä moninaiset;
 pelastaa vain oli vaikeaa -
 monet käsistämme kaapattiin
 varman kuoleman hoiveisiin
 joka silti toisille oli
 elämää parempaa.

Camyn vaisun
miettein näin ikävin.

- Oliko Deca sittenkin
mukana tässä?
Aina kun kaikkein parahin
ei ole moisessa hälinässä.

Mjukeista hahmo kauempana
kiusaavan loi vilkaisun.
Turtana olimme vaiteliaina
kuin nähneet oisimme kirotun.

- En Decan uskoisi
täällä kulkevan;
jäljiltä mädän kuoleman
ei luulisi löytyvän yhdenkään urhean.

Sanoin
ennen kuin jatkettiin
kuin oisi ollut minullakin
vain osa kuulijan.

20.
... ja jotkut vain joutuvat turmioon...

Alla otsoonireikien loimuavien
aikaan revontulien
mjukien uusille kaapatuille
valo vaisu viittana viimeisen tien;
elinvoimansa he saivat antaa muille
kirjooon mustaan aurattomien.

Sumina
kumina
kaukainen humina
vaipumaan luonnon saattoi
uneen unohduksien.

Hetken itseämme kiusasimme
vaikenimme;
voimattomina olimme vain paikallaan.

Lähitienoot vielä luotailimme -
lisämuistoa mieleen mustimpaan.

Useinkin oli kaikki turhaa
monikaan ei apua saanut
pidemmälle enää taannut
taka-askeleella kaltevaan;
se oli enemmän kuin itsemurhaa
mutta se ei tappanut kuitenkaan.

21.

**... toiset tietävät:
on kaikki vain ainaista oloa...**

- Vaipumaan mikä mielen ajaa
toiseen puoleen taipumaan?
Äärelleenkö mitta hyvyyden
tyhjäksi elon tarkoitus
edessä jotta vain
vapaaehtoinen karkoitus?

Camy vakaa
ystävistä parhaimpia;
joskus mietteitteni takaa
pitkään katsoin silmiä tarkkaavia.

- Jos edessä tuon emme vaikenisi
muuta ei kukaan silloin tarvitsisi.
Mieli useinkin on vain oikukas
halukas itselleen.
Pohtia se ei uskalla
ei tutkia
tuulia pahuuteen.
Ellei tahto hyvä
pysyvä ole
ettei askel erehtyvää
ryömisi toiselle puolelleen
valmis oltava on vastaisuuteen
kirvelevään ahavuuteen
suoraan iskuun jaloön sydämeen.

- Pitkään oli yksi mahtavista
oikeuteen aina nojaten.
Mitkään eivät outoja olleet
liikkui yli kaikkien rajojen.

Hän muualta tuli
valoista kaukaisista;
tarvinnut epäillä ei silti vähääkään.
Paljon sain oppia todellista
tietä tietymätöntä tietämään.

Mikä sitten saikaan
parhaan tulemaan
parhaiksi pahimmista?

Olen kysynyt jo aiemmin:
näitkö häntä jossakin?
Sinäkin kun olet niitä
jotka reissaavat sfääriään.

- Muualla aina ennen kuljin
paljonkin kuullut kyllä olin;
hän vastasi mainettaan.
Ennen tätä menoaan
yhdessä miltei elimme -
moneenkin kerimme pahaan tehtävään.

- Myös sinä lailla säteiden
ylitse kaikkien
olet valmis liikkumaan.
Noinko julma on ääretön
kun paeta ei voi sen otettaan?
Ainiaanko varuillaan -
epäilläkö pitää luottamustakin?

- On raja siellä
minne sen pudottaa;
tiellä vapauden merien
vain harkiten sitä siirtää saa.
Suojatta jos ei lennä
mennä saattaa ettei kiellä
unelmien
haihtuvien omaa tahtoa
vaan vain tuskaa kutsua mielen antaa
huomaamatta lainkaan sumuista rantaa
tai poijua muka pahan tarjoamaa
sen vastalääkkeeksi muka hyvälle jalostamaa
aatteesta
aatteeseen
aattein
muka ilman armahdustakin.

- Useinkin on vaikeaa
kohottaa valkeita lippujaan.
Pienemmän tunnet kokevan häpeän
kun purkaat vain
etkä raivaa lain
jotta rajan häilyvän
voisit peittää aina uudestaan.
Hyvän mielen jos tahdot säilyvän
niin aikaa vaatii itää
lämpimänä sitä pitää.
Nopeampaa on kuokkia
mieltä mustaa ruokkia
syövän saada loistoon kauneimpaan.

Itse olet ainoa
luottamuksesi mitta.
On ero testauksen ja
valon voimakkaan
joka liian polttavana
salakavalana
jälkeen sokauksen
saa kaiken haihtumaan.

Me jäätiin vain muutamiin
jotka enemmän tiedettiin.
Ei niin että aina olisi ollut niin
vaan että aikoihin vaativiin
kuului myös suojaus hetkiin pahimpiin.

Ja Camy vielä luettiin välisäteisiin.

22.
... siinä jokainen mielensä valitkoon.

Sotaan nuo kaksi
 joutui
 ja kaatui samasta talosta kumpikin.
 Vihollisia
 tapettavia
 molemmin puolin
 yhteisin huolin
 samoin nuolin
 maatui luona kaverin;

 ennen heitä
 jälkeen toisten
 henkensä heittäneitä.

Mielipiteitä kantoi siipi enkelin
 luoden varjon siten tutummaksi.

Toinen ampui hymy suin;
 harmitteli
 kun ohi meni
 sadoin kuulin tarkennetuin.

Oikein milloin sihtaeli
 tuli riemu rajaton;
 hetken pienen vartuskeli
 sitten sielu majaton.

Toinen kyyneliltään nähnyt ei
 aseensa poskelleen kun vei -
 maahan tähtäs
 ampui yli -

"Saahan joskus rauha mainen
 kauniimpi on paljas syli
 toistuvi kun hetki ajaton."

Se oli selvä tasajako
 automaatin kasarako. -

Mjukit kumartaen kiitti
 yllin kyllin meille riitti.

23.
Toiset sopeutuvat ja tyytyvät...

Puoliverinen pysäytti kädellään
painoi tärkeä sydäntään.

Välivyöhykkeellä pitkään oleskellut
tuuliin totutellut
säästöliekillä oli hän sopeutunut elämään.

Ympärillemme tein suojaavan kalvon.

- Nyt aivan turhaan valvon
milloin sadon seuraavan nään.
Tietyillä tiedoilla sinäkin
valmis olet päivään pitenevään -
aamuyön hautajaisiin.

Sain häneltä tarkkaan kaiken muun
mistä huhuja olin kuullut vain.
Hetken ennen varjelevan
kuun täyden valaisevan
olisi hän kaukana seuranain
kun pommi jälleen laukaistaisiin.

24.

**... mutta huono-onniset kuoleman omat
ovat elämän kylväjät.**

Ne meitä jo siellä odottivat
nuo krompit eri tasoilta
jotka vain vaikenivat
jotka elvyttäjiäkin vainosivat;
luona saattajien
hiljaisten
kyyneleiden

tuhattamäärien elonilta
yhteen vielä päätyneiden
oleva oli vihdoinkin viimeinen.

Kasassa ihmissilta
harmaa massa
seassa vauhdinsäätäjät;
hiljaa lipui
matka jatkui
kaikki tieltä väistivät.
Joku jossain krompin tunsi
pitkään katsoi
päänsä painoi -
siunausta kaikki myönsivät.

Omaisat jo jäädä saa
ei heitä mukaan alkuunkaan.
Joukko toinen vain muotojen
häilyväisten häiveiden
jokainen ei-kukaan vaan -
vaisua matkaa taivaltaa
tietä tyhjää
sai hiljaisen maan
kuin olonsa päiviä takanaan.

Hämärässä alavyöhykkeen
kulkijat ja kumaraiset
seuranaan vain itselleen.

Äänet kaikki taukosivat
ryhmittymät vaikenivat
edessä menosaattueen;
kiitoksessa sydämeen
kuulsi öiset painajaiset
nousi hetket varjomaiset
tyytyväisyyteen omaan sieluun sumuiseen.

Tällä kohtaa
oli joskus levotonta
usein mahdotontakin takana
etäisyyksien.

Tiiviys valtaisa mjukien
synkimmästä pahimpaan
mustimmasta johtajasta
pieneen joutavaan
tulleet olivat katsomaan.

He
vartijoiden tieltä väistyi
kun työntyi polte ruttolaavan;
ukkospilven kumu kasvoi
kääntyi sydän jo monien.
Siellä täällä väkijoukko
hiljaista kuin savikasvot;
laumaa vyöryi usvamaista
yllä aika pysähtyen.
Hyytyi tuulet mullantuntuun
sävyt harmaan suruhuntuun;
muistona näin elon laista
tyhjään tyhjyyskin häipyen.

Jostakin hahmoja harmakkaita
 heikkoja nilkutti kumaraita
 vahvempien tukien
 häpeillen
 kuin viljaa veisivät omien;
 vanassa kalman kulkueen
 kasvoi joukko raihnainen
 tuskaa olon janoten -
 ulos totuuteen ikeiseen
 kuin armoa hetkeksi anoten:

Myötä utuisten päivien
 katsella täytyy myös yötä.

Mjukit muiden vihan tuntien
 keskellä iäisyyksien
 polttavan jään sävyttämien
 hetken hipaisivat muuta -
 tuokion olivat miettivinä:

Joskus syvemmältäkin
 jokainen on aina minä.

Vai oliko se vain
 kuuta kelmeää
 joka hetken hipaisi;

säde vaatimattomin
 jostain takaa halki aikojen
 loiste sieluun osunut kultaisin?

Muistutukseksi hämäryyteen
 jäi jäinen musta henkäys
 mentyä kulkueen tuoneen valuneen.

Vähitellen laantui
 ontto kumu tyhjään väreilyyteen;
 viima hyytäväinen taantui
 ujellukseen kaukaiseen.

Vartijoiden ohjaamana
 jälkijoukko hitaampana
 turvamatkan etäisyyteen
 kehällä laitettiin aseisiin.

Ja harvoille muille
 kuin oisivat fokuksen kohdistajana
 tarkkaan valituille
 sieltä paras kohta annettiin.

Kuin päätteeksi erehdykseen
 elonoikkuun julmaan
 kun läheisyyden etsintä
 aina vain päättyi kyyneliin
 ydinkoealueelle tiivistykseen
 krompit tunnun toistensa selkämukseen
 leuan kiinni saivat oudon harteisiin.

Oli siellä mukana ystäviä vyöhykkeen -
 ehjiä
 eläviä
 rakkaita paisteesta eri tasojen
 kasvaneina outoon vahvuuteen
 jälkeen hetkien hauraiden.

Seassa kulottuneen ihmisaavan
 rauhan löytyneen he tunsivat viimeinkin;
 rakkauden täyttymyksen aidon saavan
 syliin puristaen hellemin

unelmaa haaveen toteutuneen
 täältä aikain ikiuneen
 katsein nyt niin lämpöisin.

Oli heillä vapaus olla enää olematta
 jälkeen ainoan kauniin kevään;
 jättää kesät kokematta -
 kääntää selkä aikaan kylmenevään.

Hyvästeltiin kaikki hiljaa -
 meistäkin moni viipyen
 hetken menneen jähmenneisen
 pitkän katseen kyöneleisen
 kuin johonkin jostakin enteilevään;

jospa löytäisi edes ajatuksin
 avaruuksista silmien takaa
 lävitse purppuran väritteisen
 jotain erottavaa.

Viesti tuli -
oli aika lopun.

Sydämissämme siunauksin
kaukaa jäätiin katsomaan
näkyyn valtavaan.

Ykseinen -
tuhonkin uuden siemen -
voiman hiven
värähtely aineiden
purkaessaan omaa luontoaan
kaikehen kajoamaan
lähitiinon vajoamaan
puitteet lain hajoamaan
sai ennen pienuuttaan.

Huojunnoitaan toistaessaan
jotkut kädet kohollaan
kromppien kahlentamaan
jälkeen hetken edistyksen
toivottoman elvytyksen
kurkottaessaan janoamaan
nuo jälkijoukon kumaraiset
hahmot pienimmästä suurimpaan
joka alkeisen värähdyksen
pyydystivät itselleen
elinvoimaa raihnauteen
halatessaan noin kuolemaa.

Vain kuu
varjellessaan
unohti väsymyksen
vakaana
valoa sumuista
paloa kalpeaa heille loistaessaan.

Magneettimyrskyn resonanssit
aistein rajan harhatanssit
pyörien
etsien
näkyväisten kehien
kuin tilaan muuhunkin
heijastuksin sitten ryömien.

Joskus räjähti
laajeni
laantui
jatkuu;
nimetön vanha
uusi sama
ajan pajan
jälleen vahvistama;
makroleikkien avaruuden
värähtelyjen toistuvuuden
jo useasti tuhoama.

Höyry noustessaan

matkalla säätyi

muovautui pisaraksi

puron kylmän haluamaksi;

kaukana virta jäätyi -

meren vuori matkallaan

etelään sitten päätyi.

25.
Alkanut loppuu...

Koska vaikeata oli luottaa -
usein huomata sai toista
joukosta parhaimpienkin

kun kääntyi puhe tuleviin -
merkin taiten asetin
loukosta jotta selvittäisiin.

Se hiljaa kyti
sen kaikki tiesi
pamaukseen päätyvän;
pallon pinnan
keskipisteen
vielä joskus jäätyvän.

Jäi tarinat elämään
muistin hämääjän
osa vaiheisiin tuleviin.
Ajat niitä muuttaisivat
jos vain ne ketkä varjelivat
luvan saivat myyttien tarkistuksiin.

26.

... ja loppu alkaa vuorollaan,
vaan taistelu mustan aukon herruudesta
ei pääty milloinkaan.

Oli jo pitempään
ollut liikehdintää
häirintää paljonkin
luona mustan aukon.

Tuona yönä
osasimme olla varuillaan
vastata mjukien iskuun tulisimpaan
herruudesta mahtavimpaan -
tietoon kuolon kuolemaan
tietoon ajan hallintaan.

Sadan kilometrin kartion
vartion joka radan
alan suuresta pienempään
vartijat valppaana
puhumatta milloinkaan -
ei tiedetty heidän lukuaan
vastuuta liioin vähääkään;

luonnon oikun päätesumaan
kenttien vaihtuvan vakioon
joka sattui muotoutumaan
vastavuoroisuuden raunioon.

Johtajat pahimmat
joukkojaan ajoivat -
kuin musta sade leviten
tuhosivat mjukit raivoen.

Ei nähty oltu konsanaan
julmuutta iskun milloinkaan.

Sädeverkkojen repaleisiin
tuhon suojaan hajonneisiin
imuun pahaan peremmältä
lukuisten lopun tuojaan
tempautui kumppani monien
nieluun arvoituksien -
räiskeessä
 salamatykkien
 loisteen
kumajavan
 rytinän
 toisteen
huuto palautuva kaikui ystävältä
kun leikkasi elämän
vihollisen lyönti hirmuinen.

Suojattu oli mitä varmemmin
aukko muita tappavin;
salaisuudet sen voimien
vain tiedossa oli harvojen -
tasojen ylempien.
Arvailtiin miettein tuskaisin
syitä ilmiöihin pahimpiin:
 maan vaipumiin
 tulviin nouseviin
 raivoihin taifuunin
 ravisteleviin purkauksiin
 tuuliin ankariin
 yhteensattumiin outoihin
kuuman maan kuumiin noutoihin -
 nyt varsinkin
kuolemaa mustaa kun ruokittiin.

Maa alhaalla jo päivissä muutamissa
kouristeli väännöissä kuumeisissa.
Hurjat ansat
vaivat julmat
kammottavimmat me keskitimme:
Hirmuliskot
villipedot
harhajoukot miljoonien
loukot kalvaat kloonien;
mielen pelot
illuusiot
tuskat mustat ahdingoista
sielun valjun pimennosta
toisistamme esiin silloin kaivelimme.
Spektrikilvet tuhon
suojan antoi -
uhon pilvet
hautaan kanto
nieluun vedon pimeään
mjukit unhoon pysyvään -
sinne lahjan kohta antaisimme
taistelemaan hetken keskenään.

Mjukien johtajat loukoissaan
epätoivoa joukoissaan -
kääntyessään vielä suojaamaan
uuvuksissa lopputaiston
väsymystä tappovaiston -
ansa varmentui lukkoihin
kun oli mjukeilla aika loppuillaan.

Deca uupui
 suojautui -
 Anon iski
 yksin voitti -
 muut kummeksui.

Saatiin Meda erilleen
 pahimmista toinen sädekahlimeen.

Hiljaista pian näkösällä
 kuin myrskyn pyörteisen haihtuneen
 oisimme huomanneet silmää räpäyttämällä.

Lyöty joukko tumma
 sivallettu
 nopeaan kuten taisto aloitettu
 tuli valoa jälleen ympärille.

Käytävä musta mykkä
 summa monen kuoleman;
 vartioita koulivana
 jatkui partiointi jälleen entistä tarkempana.
 Vahvistusta tulevista
 alokkaista uljaimmista;
 heti portille he joutuivat Tuonelan
 jalansijoille vielä elämästä lämpimille.

Lepäämään palatessamme
 murhe puuttuvien oli seuranamme;
 silmistä rakkaiden jälleen
 koimme kaiken menneen -
 surun tyhjän harteillamme
 vieläkin puistavan kauheuden
 sielu huudon tuskaisen
 kun toimme katseen viimeisen omaisille
 nyt iäti sureville -
 kun itsekään emme tienneet
 minkälainen olisi huomina.

Meda keskellä Neuvoston -
voimaton mahti synkän kuolon
koston pahuus
nyt kuin ilme kallion.

Valikoiduille taakse harson
pääsy suotiin luo Oikeuden Auringon.

Puheenjohtajan ankaran
mieltä toista oltiin lausunnoista;
riskistä Voimaa halventavasta
lakattu ei kauhistelemasta.
Eilistä rauhaa toivottiin
keinoilla muilla
paremmin hallituilla
vaikka jäänytkään ei arvauksiin
kuinka voisi ikävään
isku tuleva jäädä tuhollaan elämään.

- Tikapuilla
verillä liukastetuilla
joutuisimme kipuamaan
jos nyt aristamme.
Selkämme takana vuorensinä
allamme askelmat säpäleinä;
otteet niistä ovat kuitenkin parhaimmat
kunhan vahvistamme pian asemamme.
Tilaisuutta seuraavaa
tämänveroista moista
emme ehkä koskaan saa
jos nyt vain säikkyinä
pysyttelemme katkerina piilossamme.

- Uhallakaan emme väheksyä
Voiman valtaa saa raiskaavaa.
Ikuisiin taistoihin
vastakkaisiin vaistoihin
vain hetkeksi voimme eksyä
kun Voima Voimaa käy haukkaamaan.

Huomaamaan jos muuta joudummekin
taakkaa eivät painavaa
muut tästä saa.
Hetki puuttuvia aukkoon seuraan
siten tämän vastaan. -
On joskus aika lyödä
unohtaa kaikki nekin
jotka rakentamassa ovat kotiaan.

Meda itseensä syvemmälle vain vaipuen
 enemmistö viimeinkin taipuen
 tahtoon Puheenjohtajan.

Kadotuksen jaksottomuuteen
 eloakin pelottavimman -
 vaiko orjaksi orjien
 olon varjollisuuteen -
 taiko vain
 ei-mitään-ain?

Siinä aiheita mietteisiin
 kun pois Meda tuomittiin
 mukaan Elämän Lain ankarimman.

Ryhmä pieni Camyn luona
 tuona hetkenä tärkeänä
 pohti kiihkeänä mahdollisuutta
 vapautuksen toiveikkuutta
 kidasta kaiken ahmivasta.

Minua lakattu ei katsomasta
 kun laitoin peliin kaiken.

- Ei puhuta tästä vielääkään:
 salaisuuden tärkeän vei Deca silloin mennessään.
 On valtarenkaita vain kaksi
 täällä meillä
 luona meidän taajuuden.
 Rannetta Decan
 nyt niistä toinen häpäisee -
 ja vain ajatellen
 sen mahdin löytänee.

Ne on renkaat Täyden Vallan -
 se taru totta on;
 ei ole meistä monikaan
 vastuuseen kamalaan
 haltijaksi tämän tiedon alkion.

Ilman aikoja näitä ei teillä
 mistä voitte joskus ylpeillä.

Kuin partaalla ritaruuden -
odottavina
hiljaisina
he kuuntelivat:

Voima ylin
ylin valta -
valon taidot
taidot liekkien -
myös mahti pahuuden
ylin loitsuineen;
haavoittumattomuuden
hetken hyödyn
kosketuskin renkaaseen
jo antaisi kohteelleen.

- Kohta käyn luona toisen
hetken viivyn.
Säteilyn saan estämään
kaverinkin mukanani kestämaan
luisumasta aukon tyhjyyteen.

Kauaakaan ei tarvinnut odotella:
Anon ilmestyen
tahtoen neuvotella hetkisen
Vyöhykkeellä oli Valkoisella.

Neuvostosta meitä kolme
kuten heiltäkin;
kaukana joukot kummankin väen
kuin hengitysikin hiljainen
oisi ollut tarjottimella.

Oli Anon voimissaan:

- Toivottavasti väärin arvaan
 tuho hänen jos on mielessänne.
 Miten voitte sitten selittää
 kun mykkä maa vain höyryää
 miks teitä on niin harvaan?
 Kun etsitte silmistänne
 aiheuttajaa erehdyksen
 menneen myllerryksen
 kun mitään ei ole
 mikä oisi kuolemaa vähempää
 kun vain luulette elävänne
 levittäessänne rampoja käsiänne
 niin onnea vaan ja etsikää
 kuka teitä sitten ymmärtämään jää.

Katsoi Puheenjohtaja kuin hirressä roikkuvaan.

- Joukkonne kolhuillaan -
 jäljiltä atulan
 löytyy vain hätäännystä;
 kestä ette
 toista alokkaittemme ryöpytystä.
 Pääsette nopeammin huilaamaan
 muulinne perään kun heitämme satulan.

- Säästäisimme voimiamme
 joukkojanne
 jos olisi teillä
 jotain vaihdettavaa.
 Vaikka liikaakin jo omistamme
 mielin olisimme kiusananne
 mittaamassa tietä veren tahrentamaa.

- Sinuun juuri suostuisin -
 pääsisitte siten huolistanne.
 Terveystänni luopuisin mieluummin
 jos oisi Deca kupissanne.

Raikui nauru jyrisevä
 vaihtui Anon kyyhkyseksi
 kasvoi ylös viitan alta
 räiskyi ääriin taivaanrannan
 muuttui muotoon sateenkaaren
 verta valuvan.

Poistui joukot taemmalta
 jonnekin vain joutuin häipyi;
 jätti jälkeen pelon harson
 suruakin painavamman
 päämme päälle usvamaisen
 purppuran punaisen aukean.

Aukko tarkkaan suojatoimiin;
 varustukset
 suojaukset
 vielä osin riekaleina.

Joukot tuskin levänneet
 tappiot juuri valjenneina -
 pimeään kuitenkin tarpeeksi
 olivat jo silmäilleet.

Kuin saastepilvenä mjukit kerääntyivät
 lisääntyvän vain näyttivät;
 kuin oisi huokunut
 polttavana laava.

Puolin toisin
 joukot taidot
 täysiin voimiin -

tuuli olisi tuskasta
 voiton pian saava.

Oli aika päätökseni:

Mukaan vain yksi näistä
parhaimmista
hiljaisista työteliäistä -
nyt ei oisi aika erehdyksen
vähäisimmänkään.

Vähiten jota kukaan epäilemään
oppilaamme loistavin
kumppanikseni kutsuisin
kun veisimme Medan kuolon pyörteihin.

Ei jäisi Camy syrjään -
hänet ulommalle kaavailin.

Meda juuri tajuissaan
huonosti pelon kätkien
kauhun kohtalo taakkanaan
vartijoita vain seuraten
mustaan aukkoon vilkuillen
kouraisun tunsi kuin iäisyyteen syntymän.

Mjukit kaukana katseineen
kuolon mukana eläen
kuin odottaen unesta pahasta
hiljalleen jo heräävän.

Musta aukko meitä veti
kun kenttään asetuimme;
kuin oisi alamäki heti
kun muista erkaannuimme.

Ei kukaan ollut milloinkaan
päässyt kertomaan -
ei odotettu paluutaan
ken kuolemaakin mustempaan
päättyi murheissaan.

Loppu lopun hämärän
elon itsekkään;
ken tuskasta sai ystävän
se eli, sortui yksinään
ja palkaksi tyhjään tyhjimpään
sai murhatun elämän.

Meda meitä katsoi kuin anoen -
 kuin sääli muilta evätty
 oisi tullut sanoen:
 Katsokaa nyt keihäitänne -
 jänis säilytti elämänne;
 se kerran eli herrana
 vapaana sielussa
 piiskana pellolla.
 'Oliko sen syy
 jos te olitte nälissänne.'

Pian kuolonsäteen käyttäjät
 meidän turvaajat
 pois jäisivät

onnea toivotellen.

Oisi
 väljemmät.

edessämme

tienoot

Tasaista vetoa vain hetken kesti
 jo kohta aivan pikaisesti
 oli nopeus kirkkaan valon testi.

Kuolinpiste
 kääntopiste

näkösällä

kuin tuonen pyörrettä härnäämällä
 ollut oisi joka hetki
 viimeiseksi jäävä retki
 mustaan surmaan lyhyt pesti.

Kohta olisi aika vetäytyä -
 olisi kohta aika vain etäytyä -
 aika jättää Meda peruuttamattomaan.

Yhtäkkiä
 tiheänä

kuin isku meteoriittien
 sivulta möykkynä vyöryvänä
 kymmentuhansien kertymänä
 tungos kromppien.

Kun ei etäisyyttä
 lähempänä
 näimme kasvot kalvaat tahnamaiset
 mustien silmien kuvajaiset
 kasvavan kauhun ympyränä
 kuin iäisyyteen jähmettyvien.

Muodoista kaksi erilaista
muuksi muuttui värähdellen -
Anon
Deca
eteemme vain ilmestyen.

Jotain valui haamumaista
ulos suusta lähi krompin. -
Harhaan kului hetki hukkaan:
ylitti noin arveluni -
taitava tuo uskottuni
ankaran antoi töytäisyn ja
kauemmaksi meidät heitti -
ranteeseen Decan sitten iskien.

Anon muuttui kahdeksi
pian kolmeksi.
Nopeana kuin luotivana
herpauttava tuli häneltä hyyteinen
isku joka kumppanini
kumppaniksi vei sekaan kromppien -
kuin kuolonvaljaat painaviksi
oisivat tulleet joukossa ihmistukkien.

Kuvat Anonin
 aidot projisiot
 estivät minut kuin lasiseinään.

Deca potkun antoi Anonille
 joka otteen kuin suojatille
 myönsi Medalle
 jota sylissänsä kuin omaa lastaan
 kantoi ponnistellen imua vastaan
 ihmetellen Decaa katsellen.

Deca iskun arimpaan
 kuin tulta kädestä oisi tullut
 kuin viikatteella kuivaan heinänsä
 tarkan löi terävän
 Anonin selkään hirveän
 pudottaen tämän kuin tyhjän säkin -
 Anonilta kuin elämänsäkin
 mukana tuskan viileän
 oisi hervonnut kokonaan.

Meda jossain kaukana
 jo meni
 menojaan.

Heti sain huomata:
 tavoitellut kuin oisin
 haamuja kaukaisen varjon maan
 kuin sisältäni omiaan
 kun muita Anoneita ei ympärilläni enää ollutkaan.

Anon voimansa rippeet kokosi ylimmilleen
 ylös kimppuun säännäten
 sokeille purkauksilleen
 häviölle Deca pian joutuen.

Kaukana
 olin apuun saapumaan.

Camy takaa kromppien viidakkeen
 jakeli iskuja iskujen perään.
 Anonista otteen sai pitävimmän
 tehden hänestä entisimmän
 ja voiman pyörähdyksen
 heidät kauas työntävään
 itsensä myös imun satimeen
 sen vangiksi jäädäkseen
 teki teon jaloimman;
 taakseen loi vielä silmäyksen -
 tavoitin lempeän ymmärryksen
 sen ainoan oikean
 kun totuutta rakastaa.

Vielä kuulimme kauempaa:

- Voisi mennä tämä huonomminkin -
 joutua matkaan ilman saattajaa.

Yltyi veto uomastaan
 liu'uin Decaa auttamaan.
 Krompit meitä tönien
 nopeuttamme vain lisäten;
 jo ylsimme otteeseen toisistamme
 kun äärimilleen voimissamme
 kestävyiden rajat haimme -
 kun lämmön kuoloon myöskin saimme:
 Luovutuksen autuus hiipi
 juovutuksen kuume riipi;
 hyyden kylmän puomit poisti
 untuvainen unen siipi
 kun avun kauniin se toisti huokailuillaan.

Viimein alkoi helpottaa -
 mustaan tulla valoisaa.
 Laantui virta kromppien
 herpaannuksen muistutuksen;
 etäisyyden vähetessä
 hetken saimme ainaisuuteen
 nähdessämme varmempaa:

Naurun kuolon eteisessä
 ystävyiden katseen uuteen
 voiman tunteen mahtavuuteen -
 kaiken muun vain häipyessä
 koskettamaan olevaa.

27.
**Mitä kertovatkaan tuulet
ulvoessaan päällä maan?**

Jos missä oli tuokio tarinoitten
muistot sankaritekojen
Camy nimillä useilla muistettiin
retkissä iltojen hämääriin
iäti eläviin.

Niin ulvoessaan päällä maan
tuulet hyytävät saadessaan
suojautumaan pahemmalta
jäi moni katumaan tekojaan -
varmalta tuskalta tulevaan
hakien apua kaikkialta
mieli taipui mietteisiin
murheen mustamiin.